

A, 5 ΠΡΑ
4 Φοίνιξ

ΦΟΙΝΙΞ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Έτος Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

Φυλ. ΙΗ΄.

ΠΕΡΙ ΑΤΜΟΥ.

(Συνέχεια και τέλος — 18ο Φυλλ. 12΄.)

Περί τὸ 1825 ανέλαβεν ὁ Μάρκος Σεγυῖνος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀπὸ Ἀγ. Στεφάνου εἰς Λούγδουνον σιδηροδρόμου, ἐφ' οὗ ἐφῆρμονσεν ἐν τῇ ἀτμαμάξῃ τὸν σ ω λ η ν ὠ δ η λ έ β η τ α. Τὸ πείραμα ἐπέτυχεν ἐξαιρετα· ἐπειδὴ δὲ οἱ σωληνώδεις λέβητες παράγουσι πλείονα ἀτμὸν ἢ αἱ ἀρχαῖαι μηχαναὶ καὶ παρέχουσιν ἀνευ κινδύνου τὴν μεγάλην ταχύτητα, ἐφηρμόσθησαν εἰς πάσας τὰς ἀτμαμάξας. Οὐ μόνον δὲ ὁ σωληνώδης λέβης συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον τῶν σιδηροδρόμων, ἀλλ' ἔτι καὶ εἰς τὰς ἀτμοπλοικᾶς μηχανὰς, περὶ τῆς ἱστορίας τῶν ὁποίων θέλομεν διαλάβει ἤδη, εὐρίσκειται εἰς μεγάλην χρῆσιν.

Πρῶτος κατασκευάσας εὐμέγεθες ἀτ-

μόπλοιον εἶναι ὁ μαρκέσιος Ζιουφροᾶς κατὰ τὸ 1782 ἐν Λουγδούνω. Ἡ μετάδοσις τῆς κινήσεως τοῦ πλοίου, ὅπως συμφωνοῦς μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Παπίνου ἐνδειχθεῖσαν, ὠφείλετο εἰς τὴν ἐνέργειαν διπλοῦ κρεμαστῆρος ἀγκιστροφόρου. Ὁ μαρκέσιος Ζιουφροᾶς ἐπέτυχε νὰ πλεύσῃ ἀνὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ἄραρος ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας. Πλὴν ὁ ὑπουργὸς Καλλόνης, ὅστις παρεκλήθη νὰ παραχωρήσῃ 15 ἐτῶν προνόμιον, ἠρνήθη, λέγων ὅτι ἡ ἐν Λουγδούνω γενομένη δοκιμὴ δὲν ἦτο ἀποφασιστικὴ καὶ δὲν ἐξεπλήρου πάντας τοὺς ἀπαιτούμενους ὄρους.

Ὁ Ῥοβέρτος Φύλτων ἴσως ἤθελεν ἀποθάνει ἀγνωστος καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἀν δὲν ἐπετύγχανεν ἀνθρωπὸν πνευματώδη καὶ δραστήριον, τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ ἔθνους αὐτοῦ κ. Λιβινστῶνα, ὅστις ἐνεθάρρυνε καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ ἀτμοκίνητον πλοῖον ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ. Ἄτυχῶς τὸ

πλοῖον ὄν λίαν ἀσθενὲς ὥστε νὰ ὑποβα-
στάξῃ τὸ βάρος καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς
μηχανῆς, διεβράβη εἰς τὸ κέντρον καὶ
ἐβυθίσθη. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ῥοβέρτος Φύλ-
των παρεδόθη σχεδὸν εἰς τὴν ἀπελπι-
σίαν, ὡς πᾶς ἀποτυχῶν ἐφευρέτης. Ἄλ-
λὰ ταχέως ἡ εὐφυΐα αὐτοῦ καὶ ὁ γεν-
ναῖος καὶ ἐνθαβρύντικὸς τρόπος τοῦ Λι-
βινιστῶνος ἐξωγόνησαν αὐτὸν καὶ πάλιν.
Ὅθεν δεύτερον πλοῖον ἐδοκιμάσθη
περὶ τὰ τέλη τοῦ 1803 ἐνώπιον πολλῶν
μελῶν τοῦ Πεντακαδήμου καὶ πλήθους
περιέργων. Τὴν φορὰν ταύτην τὸ πείρα-
μα ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ ἡ ἀτμοπλοῖα
πλέον ἦτο εὐρημένη!

Σεμνυνόμενος δικαίως ἐπὶ τῇ ἐπιτυ-
χίᾳ ταύτῃ τῆς ἐφευρέσεως ἐπρότεινε τό-
τε ὁ Φύλτων εἰς τὴν Γαλλικὴν κυβέρνη-
σιν, ἐν πολέμῳ διατελοῦσαν πρὸς τὴν
Ἄγγλιαν, νὰ μεταχειρισθῇ ἀτμόπλοια
πρὸς διαπόρθμευσιν τῆς Μάγχης ἐναν-
τίον ἀνέμου τε καὶ πλημμύρας καὶ ἀφεύ-
κτως νὰ φθάσῃ εἰς Ἄγγλιαν. Αἱ προ-
τάσεις τοῦ Φύλτωνος ἐφείλχυσαν τὴν
προσοχὴν τοῦ Ναπολέοντος, ὡς δεικνύει
ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ καταχωρισθεῖσα
εἰς τὸν Τύπον τῆς 27 Ἰουλίου 1849:

« Κύριε δὲ Σιαμπανύ,

« Πρὸ μικροῦ ἀνέγων τὸ σχέδιον τοῦ πο-
λίτου Φύλτωνος, μηχανικοῦ, ὑπερ μολι ἀπευ-
θύνατε λίαν ὄψε, καθ' ὅσον δύναται
νὰ μεταβάλλῃ τὸ πρόσωπον τῆς
γῆς. Ὅπως δὴ ποτε, ἐπιθυμῶ νὰ ἐμπιστευ-
θῆτε τὴν ἐξέτασιν εἰς ἐπιτροπὴν συγκεκμη-
νὴν ἐκ μελῶν ἐκλεγομένων μεταξὺ τῶν διαφορῶν

τάξεων τοῦ Πεντακαδήμου. Εἰς τοῦτο ἡ Εὐ-
ρώπη ἔχει νὰ ζητήσῃ τοὺς πρὸς λύσιν τοῦ
ζητήματος τούτου δικαστάς. Μεγάλη, τῆ
ἀληθεία, ἀλήθεια φυσικῆ, ψη-
λαφητῆ πρόκειται τῶν ὀφθαλ-
μῶν μου. Ἀπόκειται λοιπὸν εἰς τοὺς κυ-
ρίους αὐτοὺς νὰ ἰδῶσι καὶ πειραθῶσι νὰ κατα-
λάβωσιν αὐτήν. Ἄμα γενομένη ἡ ἐκθεσις νὰ
σταλῇ εἰς ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ νὰ διευθύνητε ταύ-
την πρὸς ἐμέ. Προσπαθήσατε νὰ τελειώσῃ τὸ
πρᾶγμα ἐντὸς 8 ἡμερῶν τὸ πολὺ, διότι εἶμαι
ἀνυπόμονος. Ἐν τούτοις, κύριε δὲ Σιαμπανύ,
ἰκετεύω τὸν Ὑψιστον νὰ διαφυλάττῃ ὑμᾶς.

« Ἐκ τοῦ ἐν Βολωνίᾳ στρατοπέδου μου,
21 Ἰουλίου 1804.

» ΝΑΠΟΛΕΩΝ.»

Οἱ Κύριοι αὐτοὶ, ὡς ὠνόμαζεν ὁ
Ναπολέων τὰ μέλη τοῦ Πεντακαδήμου,
οὐδὲν ἠνόησαν ἢ δὲν ἠθελον νὰ ἐννοή-
σωσιν ἐκ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Φύλτωνος,
ἥτις ἐχαρακτηρίσθη παρ' αὐτῶν ὡς ἰδέα
παραφρονοῦ, ὡς παραλογισ-
μὸς, ὡς παχυλὴ πλάγη. Τὸ
γνώρισμα τοῦτο τῆς συστηματικῆς τυ-
φλώσεως εἶναι ἀναμφιλέκτως ἡ φωτεινο-
τέρα ἐπίκρισις κατὰ τῆς ἀξιωματικῆς
ἐπιστήμης. Ἀποκρουσθεὶς ὁ Φύλτων ὑ-
πὸ τοῦ Πεντακαδήμου, αἰείποτε δὲ ἐμφυ-
χούμενος ὑπὸ τοῦ Λιβινιστῶνος, ἐπὶ ἀν-
ῆλθεν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας,
ὅπου ἀπέκτησε τὴν παράτασιν τοῦ προ-
νομίου παρὰ τοῦ προστάτου αὐτοῦ. Κα-
τὰ τὸ 1807 κατασκεύασεν ἐν Νεοβορά-
κῳ ἀτμόπλοιον φέρον μηχανὴν τοῦ Οὐάτ-
τη, ἀποσταλεῖσαν ἐξ Ἄγγλιας, καὶ κατ'
αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔτος ἐξετέλεσε θαλασσο-

πορείαν 240 χιλιομέτρων μετὰ δύο Γαλ-
λων, τῶν μόνων τολμησάντων νὰ τὸν
συνοδεύσωσιν. Ἐπανελθὼν ἀνήγγειλε
τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὸν Καρνῶτον, ὅ-
στις παρὰ τὴν γνώμην τοῦ ὑπουργοῦ
τῶν ναυτικῶν Δεκρὲ, εἶχεν ἐνθαβρύνει
αὐτὸν λέγων:

« Ἄν εἶχον ἔτι τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὑ-
πουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, οὐδ' ἐπὶ σιγ-
μῆν ἠθελον διστάσει νὰ δώσω εἰς ὑμᾶς
τὰ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς δοκιμῆς, ἥς
ἡ πλήρης ἐπιτυχία εἶναι ἀναμφίβολος,
διότι ἐννοῶ πάντα τὰ μέσα τῆς ἐνερ-
γείας, καὶ διορῶ τὰ ἐν τῷ μέλλοντι
ἄπειρα ἀποτελέσματα.

Τοιοιουτρόπως, ἕνεκα τῆς ἀντιστά-
σεως ἐνὸς ὑπουργοῦ καὶ τῶν μελῶν τοῦ
Πεντακαδήμου, ἡ Γαλλία ἀπώλεσε τὴν
τιμὴν καὶ τὴν ὠφέλειαν νὰ γεννήσῃ αὐ-
τῇ τὴν δι' ἀτμοῦ θαλασσοπορίαν. ἀπέ-
κρουσε τὸν Φύλτωνα ὡς εἶχεν ἀποβάλ-
λει καὶ ἀποθαβρύνει τὸν Κυνιώτον, εἰς
τρόπον ὥστε ἀφῆκε νὰ πραγματοποιη-
θῶσι δύο τῶν ὠραιότερων νεωτέρων ἐ-
φευρέσεων, ἡ ἀτμοπλοῖα καὶ ἡ δι' ἀτ-
μοῦ ἀπὸ τόπου κίνησις εἴτε ἀτμοπορία,
ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας.

(Ἐκ τοῦ Siecle.)

B. A.

ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΡΑΙΑ.

(Συνέχεια.)

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ. — ΚΛΘΗΚΟΝ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

Καιρὸς παρήλθεν. Ἐν πρῶτῷ τοῦ ἔαρος, « Υἱέ μου, —
εἶπε τοῦ νέου ὁ πατὴρ ἀπὸ τῶν ἐνδομύχων
στενάζων, — « ἄκουσον, υἱέ, υἱέ παρήγορέ μου!
« Ὅτ' φύγῃς (ποῖον ἄκουσμα, ὦ Φαίδων!) Ἐν εἶχον
« ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου μου ἀστέρα,
« καὶ ἦσο σύ. Ἐθρήνησα εἰς συμφοράς μεγάλας
« τὴν δυστυχῆ σου ἐκλαυσα ὁ δύστηνος μητέρα,
« ἀλλ' εἶχον σὲ, καὶ ἔπαυσα τὰ δάκρυα ὁ τάλας!
« Τὴν δυστυχῆ μητέρα σου!..... Ἄλλ' ὄχι! ἄς μὴ μάθῃ
« ἡ τρυφερὰ καρδιά σου τί κλείουν δύο τάφοι
« ὦ! ἄς μὴ μάθῃ διατὶ εἰς αἵματα ἐβάφη
« ἡ κρεμαμένη, Φαίδων μου, κατάντικρό σου σπάθη.....
« Ὑπαγε, τέκνον! ἔνδοξον σὲ περιμένει μέλλον.
« Σὲ χάνω μετὰ σπαραγμοῦ πλὴν, τέκνον, ἡ γραφίς σου,

« ἡ τέχνη ἢ οὐράνιος τῶν Μιχαήλ Ἀγγέλων,
 « ἐδῶ δὲν ἀναπτύσσεται..... Καὶ..... εἶθε ἡ ψυχὴ σου,
 « εὐγνώμων, πρὸ τοῦ τάφου μου παράπονα νὰ χύσῃ!
 « Τῆς Θελεξινόης ὁ πατὴρ εἰς Ῥώμην σὲ προσμένει,
 « αὐτὸς ὡς ἄλλο τέκνον του σὲ θέλει ἀγαπήσει·
 « αὐτός.....» Ἄλλὰ τὸν λόγον του ὁ γέρον δὲν περαίνει.

Τὸν διακόπτουσι λυγμοί. Τὴν στάσιν ἀνδριάντος
 ἔχει ὁ Φαίδων· ἄκουσμα ἀνέλιπτον τὸν πλήσσει.
 Τίς Ἐφιάλτου ὄνειρον, ἐξαίφνης καταβάντος,
 εἶδε; Αὐτὸς τὴν στάσιν του καὶ μόνος θὰ νοήσῃ.

Καὶ, « Πάτερ! (συνερχόμενος ἐφέλλισε,) συγχώρει!
 « Νὰ φύγω; ὦ! ἀδύνατον.— Ἀδύνατον! αἰτία;
 (εἶπεν ὁ γέρον συνοφρως.)— Αἰτία; μία κόρη.
 — « Κόρη! (ἀντεῖπεν ὁ πατὴρ μαντεύων πῶς) καὶ ποία;»

« ὦ πάτερ!— Λέγε!— Σύγγνωθι.— Ομίλει.— Ἡ Ἀσραία...»
 Καὶ ἠκολούθησε σιγή. Εἶτα, « Ποτέ! ὁ γέρον,
 « ὄχι, ποτέ! ἀνέκραξε.— Ποτέ;— Ἐλπίς ματαία! »
 εἶπε, μακρὰν τοῦ τέκνου του τὰ βήματά του φέρων.

— « Γογκυκλής, ὦ πάτερ μου! — Λησιμόνησον ἐκείνην,
 « καὶ ὕπαγε! — Δὲν δύναμαι.— Εἶμαι πατήρ, — Θεέ μου!
 — « Ὑπάκουσον! — Ἀναχωρῶ, ἀλλὰ πικρὰν ὀδύνην
 « μακρὰν τῆς θὰ αἰσθάνωμαι.— Ὑπάκουσον, υἱέ μου! »

Γ.

ΕΙΣ ΡΩΜΗΝ.

Ἐντὸς αἰθούσης περιχύσου
 ὑπὸ κιόνων τεμνομένης,
 ἐπὶ καθέδρας εἰργασμένης
 καὶ κοσμουμένης ὑπὸ βύσσου,

ἀνὴρ μεσαίας ἡλικίας
 ἐπιστολὴν ἀναγινώσκει,
 καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βιβρώσκει
 τίς οἶδε ποίας ἀγγελίας.

Βραχὺς τὸ σῶμα, ἀετῶδες

ἔχει τὸ βλέμμα· αἱ ὀφρῦς του
 εἰσὶ πυκναὶ, κυρτὴ ἢ ῥίς του,
 τὸ μέτωπόν του νεφελώδες.

Ἀπὸ τὸν τοῖχον ἠρτημένα
 κρέμανται ὄπλα καὶ πανοπλία,
 ἐν μέσῳ δὲ πολλαὶ λυχνίαι
 χέουσι φῶτα ἠνωμένα.

Εἰς δὲ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης,
 συνομιλοῦντες σιγαλέως,
 νέα τις κάθηται καὶ νέος,
 μορφῆς ἀμφοτέροι ἀνθούσης.

Ἐλαιοβλέφαρος ἐκείνη,

μελανοβύστρυχος ὁ ἄλλος·
 ἢ μὲν γλυκύτης, ὁ δὲ κάλλος·
 ὁ μὲν ἀστὴρ, ἡ δὲ σελήνη.

« Ἐράρδε! λέγει ἡ νεᾶνις,
 « σοὶ εἶπον ψεῦδος.— Λόγοι φίλου,
 εἶπεν ὁ νέος, « ἀντιζήλου.»
 Ἡ νέα εἶπεν « ἄμαρτάνεις.»

— « Καὶ ἡ συνέντευξις; — Ἀστειὸν!
 εἶπε καγχάζουσα ἡ νέα.

« Πῶς σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα
 « προδοσιῶν μου παρομοίων;

— « Σοὶ λέγω ἔχω τὰς ἐνδείξεις.

— « Πῶς; Πῶς;— Ἄλλ' ἄκουσον.— Εἶπέ μου.

— « Πλὴν προσοχή, ἀγαπητέ μου,
 « Μήπως οὐδὲν μοὶ ἀποδείξῃς.

— « Ἴδου ὀλίγα καὶ ἐννοεῖ!
 « Ἐκ τῶν πολλῶν θὰ σ' ἐνθυμήσω

« ἐν μόνον.— Ποῖον; — Χθὲς δὲν ἦσο
 « ἐκτὸς τοῦ οἴκου Θελεξινόης;

— « ὦ ναί.— Ποῦ ἦσο; — Εἰς τὸν κήπον.

— « Καὶ ἦσο μόνη; — Ἥμην μόνη.

— « Μόνη! — Ναί, λέγω.— Μὴ λησιμόνει!

— « Πλὴν ἤμην μόνη, σοὶ τὸ εἶπον.

— « Δὲν σὲ συνώδευσεν ὁ Φίλων,

« μετὰ δὲ τοῦτον ὁ Κλεισθένης;

— « Πλὴν χθὲς, Ἐράρδε, δὲν ἠσθένεις;

— « ἠσθένουν, ναί, πλὴν εἶχον φίλον.

— « Κατάσκοπόν μου; — Αἶ! περίπου.

— « Καὶ ἤκουσε; — Θερμὰς ἐκφράσεις.

— « Ἄφες αὐτάς σου τὰς προφάσεις!

« δὲν ἦτό τις ἐντὸς τοῦ κήπου.

— « Πλὴν.....— Θελεξινόη μου, ποῦ εἶσαι;»

Ὁ τῆς μεσαίας ἡλικίας
 εἶπεν ἀνὴρ μετὰ γλυκειάς
 φωνῆς.— Παρούσα.— Ἐνθυμείσαι

« ὅτι πολλάκις τὸν ἀρχαῖον
 « συστρατιώτην μου Νικίαν
 « ἀνέφερα, καὶ τὴν οἰκίαν
 « τὴν πατρικὴν του; — Ναί.— Τὸν νέον

« υἱὸν του πέμπει νὰ σπουδάσῃ
 « ἐδῶ εἰς Ῥώμην ζωγραφίαν.
 « Τὴν Ἑλληνίδα παραλίαν
 « καὶ τὰ πατρῷά του τὰ δάση

« ἀφήσας, πλεεῖ ἴσως ἤδη
 « πρὸς τὴν ὠραίαν Ἰταλίαν,
 « καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ξενίαν
 « ὑπὸ τὴν στέγην μας θὰ ἴδῃ.

— « Χαίρω! ἀντεῖπεν ἡ νεᾶνις.

— Τι; ψιθυρίζει ὁ Ἐράρδος·

« ζωγράφος ἔρχεται ἡ Βάρδος;

« Τοὺς ἐραστὰς δὲν θὰ προσθάνῃς!

— « Νὰ μοῦ κοπῇ αὐτὴ ἡ γλῶσσα
 « πρὸς καλλιτέχνην ἂν λαλήσω,
 « πρὸς ποιητὴν ἂν ὀμιλήσω! »
 ἀντεψιθύρισε γελῶσα.

Καὶ, « πάτερ! » λέγει ὑψιφώνως,
 « ὁ νέος οὗτος πῶς καλεῖται; »

— « Φαίδων..... Πλὴν, φίλε, συγχωρεῖτε!
 (στραφεὶς ἐξαίφνης λέγει) μόνος

« λοιπὸν δὲν ἤμην! Ἐδῶ εἶσθε,
 « Ἐράρδε;— Πρὸ μικροῦ.— Συγγνώμην!
 — « Συγγνώμην! (ψηλαφῶν τὴν κόμην,
 εἶπεν ὁ νέος) μὴ λυπεῖσθε.

— « Εἶσθ' εὐγενής.— Καθὸ Ῥωμαῖος.

— « Ἐγωῖσμός! ἡ κόρη κράζει.

« Ἴδὲ, ἰδέ τον πῶς κομπάζει!

— « Κομπάζω ναί, ἀλλὰ δικαίως.»

Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν νέος
 ἐκ τῆς οἰκίας ἀνεχώρει,

ἀπεμονώθη δὲ ἡ κόρη,
καὶ ὁ πατήρ της νυσταλέος.

Ο ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ.

« Ἀχταὶ πατρώαι, χαίρετε !

« ὦ γῆ τῆς γενετῆς μου
« καὶ σεῖς, ὦ δάση εὐσκια,
« κοιλάδες προσφιλεῖς μου !
« Ἐλάται προαιώνιοι,
« τὴν κεφαλὴν σας ὅσαι
« ὑπερηράνωσ αἴρετε,
« ἀκρόβρεια γελῶσαι,
« χαίρετε !

« Χαράς ἡμέραι χαίρετε !
« εἰς τὴν θολὴν φρένα
« τὰ πάντα μαῦρα φαίνονται,
« τὰ πάντα τεθλιμμένα.
« Ἄγροὶ πατρώοι, χάνεσθε
« ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου,
« ἀλλ' ἐρωμένος φέρεται
« κατόπιν σας ὁ νοῦς μου.
« Χαίρετε !

« Καὶ σὺ, Ῥαχήλ, ἡ κλαίουσα,
« σὺ, φίλη τῆς ψυχῆς μου,
« σὺ, τῆς χαρᾶς μου ἰνδαλμα,
« εἰκὼν τῆς προσευχῆς μου !
« Ματαίως εἰς τὰ ἔχνη μου
« θὰ τρέχῃς τεθλιμμένη,
« καὶ πῦρ ἐρώτων πνέουσα
« θὰ φεύγῃς, ἐρωμένη,
« κλαίουσα !

« Μακράν σου τώρα φέρεται
« τὸ σκάφος, ὦ πατρίς μου !
« καὶ νῦξ σὲ κρύπτει μέλαινα,
« ὦ χώρα προσφιλῆς μου !

« Ἀφρίζουσι τὰ κύματα,
« βοᾶ πνοὴ ὀργίλη,
« τὸ σκάφος τρίζον δέρεται,
« πατρίς καὶ σὺ, ὦ φίλη,
« χαίρετε ! »

Αὐτὰ ὁ Φαίδων εἰς τὴν πρόραν
τοῦ σκάφους ἔλεγε δακρύων,
ἀπεχαιρέτα δὲ τὴν χώραν
τῶν εὐτυχῶν του γενεθλίων.

Καὶ τὴν καλλίκοσμον Ἀστράϊαν
τὴν ποθητὴν του ἐρωμένην,
ἀπεχαιρέτα, τεθλιμμένην
τὴν φρέναν ἔχων τὴν ἀκμαίαν.

Αἴφνης τὸ ἄρμα τὸ ἀτμῶδες
τῆς μελανῆς νυκτὸς προβαίνει·
σιωπηλὸς ὁ Φαίδων μένει,
βοᾶ τὸ πέλαγος ἀφρώδες.

Ἦδη ἐχάθη ἡ πατρία
ἀκτὴ, αἱ φίλαι του κοιλάδες,
ἡ πατρίδιός του παραλία
καὶ αἱ πατρώαι πεδιάδες.

Φῶς ἱλαρὸν τῶν τεθλιμμένων,
ἐπάνωθέν του τοῦ Ἑσπέρου
τὸ ἄστρον ἔλαμπε, προβαῖνον
ἐν μέσῳ δρόμου διαστέρου.

Ἄπεκοιμήθη τῶν ἐρώτων
χορεῖαι ἤλθον, τῶν ὀνείρων
νὰ τῷ δωρήσωσι τὸ μῦρον
καὶ τὸ μειδίαιμα τὸ πρῶτον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΣΧΒΑΙΝΦΟΥΡΘ

EN

τῆ χώρα τῶν Νιάμ-Νιάμ καὶ τῶν Μομποτοῦ.

(1868-1871).

(Συνέχεια.—Ἰδε Φυλλάδιον ΙΖ')

Ἀκολουθήσωμεν γοργῶ βήματι τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ.

Τὸ πρῶτον ταξίδιον τοῦ Γεωργίου Σχβαίνφουρθ ἐδωρήσατο αὐτῷ τὴν ἀναγκαίαν ἐκείνην πείραν, ἥτις ἐστὶν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ εἰς τὸν περιηγητὴν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐξέμαθε τὴν καθομιλουμένην καθ' ἅπασαν τὴν ἐπέκτασιν τῆς Νειλιακῆς χώρας γλῶσσαν. Μόνον τὸν πυρετὸν ἐφοβείτο, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1853-1866 προσέβαλε τὸν σπληνὰ του· ἀλλ' ἡ παθολογικὴ κατάστασις τοῦ σπλάγγου τούτου, ἐπίστευεν ὁ Σχβαίνφουρθ, ὅτι ἦν ἡ αἰτία τῆς θαυμασίας διασώσεώς του ἐκ τῶν μισμαμάτων τῶν ἐλωδῶν ἐκείνων χωρῶν, ἅτινα καταβάλλουσιν εὐκόλως καὶ τοὺς εὐρωστοτέρους καὶ ὑγιεινότερους περιηγητάς. Ἀρωγὸν ἔχων τὴν γερμανικὴν διπλωματίαν ὁ Σχβαίνφουρθ, ἐπέτυχεν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Κεδίβου οὐχὶ ἀπλᾶς συστατικὰς ἐπιστολάς, ἀλλ' ἐπισήμους διαταγὰς πρὸς τὸν γενικὸν διοικητὴν τοῦ Καρτοῦμ, ἵνα παράσχῃ αὐτῷ πᾶσαν ἠθικὴν ὑποστήριξιν διὰ τὰς προπαρασκευὰς τοῦ ταξιδίου καὶ ἰδίως διὰ τὰ συμβόλαια, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ συνάψῃ μετὰ τῶν ἐμπόρων τοῦ ἐλεφαντόδοντος, τῶν τότε κυρίων πασῶν τῶν ἐδῶν τῆς μεσημβρίας καὶ ὧν ἡ προστασία, καθ' ἅπερ ὁ ἡμέτερος περιηγητὴς προεῖδε, τῷ ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖα κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίπτωσιν.

Ἐν Σουεζ ὁ Σχβαίνφουρθ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον πρὶν ἢ καταλείπῃ τὴν κυρίως Αἴγυπτον· ἀνεχώρησε δὲ εἰς Ζέδαν τὴν 18 Αὐγούστου 1868 ἐπὶ τινος ἀτμοπλοίου τῆς ἐταιρίας Σουφριερ προωρισμένου νὰ μεταφέρῃ ὕδωρ. Ἐν Ζέδᾳ ἐπέτυχεν ἀραβικὸν τι σαμπιούκ (πλοῖον) δι' οὗ ἐπεραιώθη εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν, ἐνθα ἔτυχεν δεξιώσεως καλῆς παρὰ τῷ Αἴγυπτίῳ διοικητῇ. Προμηθευθεὶς τὰς ἀναγκαίας καμήλους τὴν 10 Σεπτεμβρίου ἐτέθη εἰς δρόμον καὶ διήλθε τὰ μεταξὺ Σουάκιν ὄρη, ἐνθα φύονται ἡ Dracana, ἡ Euphorbia, ἡ Bucerosia καὶ ἄλλα φυτὰ, καὶ τὰς κοιλάδας τὰς εὐόσμου, ἐνθα ἡ Pulicaria καὶ ἑκατοντὰς ἄλλων τοιοῦτων φυτῶν διαχέουσιν εὐωδία μοναδικήν.

Ἡ Σιγγὰς εἶναι μία τῶν κοιλάδων τούτων ἐν ἧ τὸ τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Σουάκιν διέρχεται ὑπὸ τὰς σκηνὰς ἀνὰ πᾶν ἔτος τὰς ἡμέρας τῶν κυνικῶν καυμάτων. Ἐνταῦθα ὁ Σχβαίνφουρθ ἔτυχεν τῆς ἐγκαρδιωτάτης φιλοξενείας τοῦ Μουντὰς-μπέη, τοῦ καταυλιζομένου ὑπὸ παχύσκιον ἀκακίαν, μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου. Διήλθεν ἔπειτα τὴν χώραν τῶν Βισχαρὶν, τὴν λεγομένην Ἐτμπαί καὶ φθὰς εἰς τὴν Νειλιακὴν κοιλάδα ἀφίκετο εἰς Βερβέραν τὴν 7 Ὀκτωβρίου. Ἐκεῖθεν ἀπέπλευσεν εἰς Καρτοῦμ ὅπου ἔφθασε τὴν 1ην Νοεμβρίου.

Ὁ γενικὸς τοῦ Σουδάν διοικητὴς Ζιαφέρ-πασᾶς, ἀνὴρ οὐ τῆς τυχοῦσης ἀξίας, δὲν περιέμενε τὸν Σχβαίνφουρθ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὑπῆγεν πρὸς συνάντησίν του. Ὑπεσχέθη δ' αὐτῷ τὴν καθ' ὅλα καὶ πρὸς ὅλα ὑποστήριξιν του, λέγων, ὅτι προθύμως ἠθέλε γείνει ὁ βεκιλ, ἥτοι ὁ πράκτωρ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐτήρησεν εὐγενῶς τὴν δοθείσαν ὑπόσχεσιν. Χάρις τῇ βοήθειᾳ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ καὶ

τῆ συνδρομῆ τοῦ προξένου Ντούισβεργ ὁ Σχβάινφουρθ κατῳρώσασε νὰ συνάψῃ συμβόλαιον μὲ ἐπιφειλεστάτους ὄρους μετὰ τοῦ κόπτου Γκάτας, ἐνὸς τῶν ἐξ ἐμπόρων εἰς ὧν τὰς χεῖρας ἔκειτο τότε τὸ μονοπώλειον τῶν ἐλεφαντοδόντων καὶ κυρίου οὐχὶ ὀλίγων σερίμπε, δηλ. σταθμῶν, μακρὰν πρὸς τὴν μεσημβρίαν. Ὁ Σχβάινφουρθ διεκήρυξεν ὅτι ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐλεφαντοδόντων χάριν τῶν ὁποίων αἱ τῶν ἐμπόρων τούτων ἐκδρομαὶ ἐξετείνοντο πάντοτε πλεῖστον πρὸς μεσημβρίαν, ἢ ἰσημερινῆ Ἀφρικῆ δὲν ἤθελεν ἀκόμη ἐξερευνηθῆ. Αἱ σερίμπε τῶν ἐμπόρων τούτων εἰσὶν ἀληθεῖς ἀποικίαι καὶ οὗτοι ἀπέβησαν οἱ τιμαριῶται οὕτως εἰπεῖν ἀπεράντων γαιῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀφρικῆς. Ἐν ταῖς γαίαις ταύταις τῆς θήρας τῶν ἐλεφάντων φθάνει τις διὰ τῶν ποταμῶν Μπάφρ-ελ-Γκέμπελ καὶ Μπάχρ-ελ-Γκαζάλ. Τὸ πλωτὸν μέρος τοῦ πρώτου τῶν ποταμῶν τούτων ἐκτείνεται μέχρι Γονδοκόρου (νῦν Ἰσμαηλίας) ἐνῶ ὁ δευτέρος περατοῦται, οὕτως εἰπεῖν, χωρὶς ν' ἀνῆρῃ τις μέρος πλωτόν. Ὁ Σχβάινφουρθ ἀπεφάσισε νὰ πορευθῆ τὴν ὁδὸν τῆς Γαζάλ, καὶ συνεφώνησεν ὥστε ὁ Γκατάς ἐκτὸς τῆς λέμβου νὰ προμηθεύσῃ αὐτῷ ἄνδρας καὶ τρόφιμα καὶ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐνωθῆ μεθ' οἷα σδήποτε ἐκδρομῆς. Ἐξ Νουβῶν ἐδόθησαν τῷ Σχβάινφουρθ.

Τὴν 4ην Ἰανουαρίου 1869 ὁ δόκτωρ Γ. Σχβάινφουρθ κατέλιπε τὸ Κάρτουμ ἐπιβάς λέμβου ἀνηκούσης τῷ Γκατάς καὶ φερούσης πλήρωμα καὶ στρατιώτας ἐν ὄλῳ 22. Ἐν τῷ ποταμῷ ἑκατομμύρια χηνῶν καὶ ἄλλων ἀγρίων πτηνῶν ἐπέπλεον· ἐπὶ δὲ τῶν ὄχθων πολυπληθῆ ζῶα ἔβροσκον. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἔφθασε τὴν Γκετίαν, τὴν δ' ἐπιούσαν τὴν Γὸδ-Σέλαϊ, τὸν τελευταῖον σταθμὸν τοῦ ἰσλα-

μικοῦ πολιτισμοῦ. Διερχόμενος τὴν Τούραν ἀπὸ πάντα πολυαριθμούς ἵπποποτάμους τὰ μάλα θορυβοῦντας, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ὄχθης ὑπῆρχον ζῶα τῶν νομάδων Χασανιέχ. Εἰς τὴν θορυβώδη τῶν ἵπποποτάμων πνοὴν ἐκ διαλειμμάτων προσετίθετο ὁ μεγαλοπρεπῆς τοῦ λέοντος βρυχηθμός· ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἄμμου στρατιὰ κροκοδείλων ἐθερμαίνοντο ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Τὴν 13 Ἰανουαρίου ἀπήντησε τοὺς πρώτους Σιλοῦκ, μαύρους ἐξωσθέντας ἐσχάτως ὑπὸ τῶν κατακτητῶν Βαγκαρά.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ.

ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ ΦΛΥΑΡΙΑΙ.

III

— Τέλος πάντων!..... σὲ περιμένω ὡς οἱ Ἑβραῖοι τὸν Μεσσίαν.

— Διάβολε! τόσο ἐπιθυμητὸς κατέστης;

— Μὴ τὸ πάρης δὰ ἐπάνω σου· μόνον ἐγὼ σὲ ἐπεθύμησα. Ὁ λοιπὸς κόσμος γνωρίζεις κάλλιον ἐμοῦ πόσον σὲ εὖνοεῖ. Λοιπὸν ὡς καλοὶ φίλοι, ἄς καθήσωμεν, καὶ ἄς εἰπώμεν ἀλλήλοις ὅ,τι καινὸν (κενὸν) γνωρίζει καθεὶς· ἢ μᾶλλον ἐξακολούθησε τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀποκαλύψεων σου.

— Ἐννοῶ τὴν ἀνοπομονησίαν σου πολὺ καλὰ· Ἐννοῶ ἐπίσης καὶ τὴν τῶν συνδρομητῶν τοῦ Φοίνικος περιέργειαν... Ἄχ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ποιητῆς! — Τὴν κατὰρα μου νὰ ἔχῃ ἡ φύσις ποῦ δὲν μ' ἐπρόκεισε μὲ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο! — ἵνα τὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Φοίνικος ἀκμαίαν φαντασίαν ἀνυψώσω ἐπὶ πτερύγων Πηγάσου, μέχρι τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ τῶν Ἑλικωνιάδων,

ἐκεῖθεν δὲ μεταφέρω αὐτὴν διὰ τοῦ Ὀκεανοῦ εἰς τὴν εὐδαίμονα Καλλιφορνίαν καὶ τοῖς παρῆξ ἄφθονον συγχομιδὴν χρυσοῦ, οὕτινος πάντες τὴν ἔλλειψιν θρηνοῦσι σήμερον, ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης οἰκονομικῆς κρίσεως. Ἄς μὲ συγχωρήσωσι διὰ τοῦτο καὶ ὁ φίλος σου ἐκδότης τοῦ Φοίνικος καὶ οἱ συνδρομηταὶ του. Ἐὰν ἤμην ποιητῆς, φιλτάτη Κοινὴ Γνώμη, θὰ ἔπραττον ὅτι προεῖπον, ἔσο βεβαία, καὶ ἤθελον παραιτηθῆ τῶν ὄχληρῶν διηγήσεων ἄς ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ, πρὸς βλάβην μου πάντοτε. Ἦθελον τραπῆ ἄλλην ὁδὸν, μᾶλλον ὀμαλὴν καὶ χορηγοῦσαν τῷ ὀδοιπόρῳ τέρψιν καὶ ἡδονὴν ἄφατον. Ἦθελον ἀπεκδυθῆ ἅπαξ διὰ παντὸς τὸν τοῦ κατασκόπου μανδύαν καὶ οὐδόλωσ ἤθελον ζηλεύσει τὸν κάλὸν μας Δημόριτον, ὅστις περιηγεῖται νύκτωρ, ἀπὸ στέγης εἰς στέγην, τὴν ὠραίαν μας πόλιν. Αὐτὸς ὅμως, ὡς εἶδες, εἶναι διακριτικὸς, δὲν λέγει ὅσα βλέπει.

— Εἶναι δειλός.

— Εὐγε λοιπὸν ἐμοῦ τοῦ γενναίου!

— Ἄρρησε τὰς εἰρωνίας καὶ μὴ ἀπομακρύνεσαι τοῦ θέματός μας. Μὴ ζηλεύεις τὰς ἐπιφυλάξεις ἐκείνου, αἵτινες θὰ τὸν καταδικάσωσι εἰς αἰώνιον στασιμότητα. Αὐτὴν τὴν τακτικὴν ἀκολουθῶν αὐτὸς θὰ εὐρίσκηται πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, statu quo, καὶ.....

— Φέξε-μου καὶ γλύστρησα!..... Ἀπορῶ, φιλτάτη Κοινὴ Γνώμη, πῶς ἀκόμη δὲν ἐστεφάνωσαν ἡμᾶς διὰ τὰς γιγαντιαίας προόδους μας!

— Ἐπὶ τέλους θ' ἀφήσῃς αὐτὰ σήμερον; Τί ἐπαθες; πρώτην φορὰν σὲ βλέπω τόσο κριτικόν.....

— Ἄς εἶναι, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἐνόμισα πρὸς στιγμήν ὅτι ἡδυνάμην νὰ ὀμιλήσω μα-

ζῆ σου καὶ περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις μου· ἀλλὰ σὺ, βλέπω, ἐτιδὲν θέλεις νὰ ἀλλάξῃς δρόμον. Τὸ γοῦδι τὸ γοῦδοχέρι! Ἐμπρὸς λοιπὸν! εἶμαι ὀλόκληρος ἰδικός σου.

— Μόνον τὴν ἐνέργειαν τῆς γλώσσης σου χάρισόν μοι.

— Λοιπὸν, φιλτάτη, ἄρχομαι καὶ πάλιν τῆς διηγήσεως φαντασιωδῶν ἱστοριῶν καὶ μύθων. Προσοχὴ!..... Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, καθ' ἣν μοι συνέβη ἡ δυσάρεστος ἐκείνη συνάντησις ἢ ἀναγκάσατά με νὰ περιβληθῶ σοβαρότητα ἱεροκλήρυκος καὶ νὰ ὀμιλήσω δημοσίᾳ, ἐδαπάνησα τρέχων ἀσκόπως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς πόλεως εἰς τὸ ἕτερον, μέχρις οὔ μὲ κατέλαβεν ἡ νύξ. Εὐρισκόμην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξωθεν μεγαλοπρεποῦς ὠδικοῦ καφερείου, ἐν ᾧ, ὑποχωρήσας εἰς τὴν ἀκράτητον περιέργειάν μου, εἰσῆλθον ἢ ἀνέβην, — ὅπως θέλεις σὺ πάρε το, διότι ὑπάρχουν καὶ ἰσόγεια, ὑπάρχουν καὶ ἀνώγεια. — Εὐρέθην λοιπὸν ἐντὸς λαμπρῶς φωτιζομένης αἰθούσης, ἥτις ἔγεμε θαμνῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Πέριξ στρογγύλης τραπέζης ἐκάθητο δύο κομψοὶ κύριοι ἐν τῷ μέσῳ ἔχοντες θελκτικωτάτην Γαλλίδα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον ἀκτίνας εὐφυίας (δῶρον γενικὸν εἰς τὰς τελειοφοίτους τῶν σχολῶν Φρύνης καὶ Λαίδος) ἐκτάκτου. Ἠρώτησα, ἐν τῇ ἀθωότητί μου, τίνος τῶν δύο ἦτο σύζυγος, ἀλλὰ, φαντασθῆτε, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν μοι εἶπον, ὅτι ἀνήκει εἰς ἀμφοτέρους. Ἐγνωρίζον ὅτι κατὰ τινὰς θρησκευτικούς νόμους εἰς ἀνὴρ δύναται νὰ λάβῃ ὅσας θέλει συζύγους, οὐδέποτε ὅμως ἤκουσα ὅτι καὶ μία γυνὴ δύναται νὰ πάρῃ δύο ἀνδρας. — Πῶς συμβαίνει τοῦτο; ἠρώτησα. — Συμβαίνει, ὅπως συμβαίνει συνήθως, μοὶ ἀπεκρί-

θησαν. Εἰς μὲν τὸν ἕνα ἀνήκει συνεποία τῶν 4000 λιρῶν ἃς τῇ προσφέρῃ ἐτησίως, εἰς δὲ τὸν ἄλλον ὡς ἐκ τοῦ ἔρωτος ἦν τῇ ἐνέπνευσε. — Τότε ἐνόησα κατὰ βάθος τὸ πρᾶγμα καὶ μειδιάσας ἔστρεψα τὸ βλέμμα πέρα. Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκετο ἄλλο ζεῦγος, ὑπερ ὅμως, ὡς μ' ἐπληροφόρησαν, δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς φύσεως. Ἦτο νόμιμον ζεῦγος συζύγων. — Διάβολο! ἀνέκραξα. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συναγελάζονται οὕτω ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Κακία! — Ἐν τῷ 10' αἰῶνι, μοὶ ἀπήντησεν ὁ πλησίον μου ἰστάμενος, τοῦτο ἐστὶ καὶ καλεῖται Συρμός. — Τότε, ἐπρόσθεσα, εἰς τὸν Ζωολογικὸν τῶν Παρισίων κῆπον ὑπάρχει πλειοτέρα ἀσφάλεια. Ἐκεῖ, τὴν ἀθῶαν Ἐλαφον ἀποχωρίζουν καὶ κρατοῦν μακρὰν τῶν δούχων τῆς Τίγρεως. Ἐκεῖ ἡ Περιστέρα δὲν φοβεῖται τὸν Ἀετόν. Ἐν γένει δὲ τὰ ἰσχυρὰ πλὴν ἄκακα ζῶα δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν εἰς αἰμοβόρα, καθ' ὅτι δὲν συναγελάζονται μετὰ τοῦ Πάνθηρος, τῆς Ἀρκτου καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις κατὰ τὴν θηριωδίαν.

Ὁ πρὸς ἂν ἀπετεινόμενη μοὶ ἔστρεψε τὴν ῥάχιν γελῶν καὶ ψιθυρίζων. Βεβαίως μ' ἐξέλαβε διὰ τρελλόν.

Διηθυρόμην πρὸς τὴν θύραν ἵνα ἐξέλθω, ὅτε τῆς μουσικῆς ἡ ἀντήχησις μὲ ἐκράτησε. Τὸ παραπέτασμα ὑψώθη καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς γυνὴ ἡμίγυμος, ἂν ὄχι τελείως γυμνή, ἣν οἱ θεαταὶ ὑπεδέχθησαν μετὰ χειροκροτήσεων ῥαγδαίων. Εὐγε! εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, ἀφοῦ τόσον ἐνθουσιωδῶς ὑποδέχονται τὴν ἀσχημοσύνην, τί ἀπομένει τότε διὰ τὴν εὐσχημοσύνην;

Καὶ πάλιν ἔστρεψα πρὸς τὴν θύραν φωνῆ ὅμως μελωδικῇ προσέβαλε τὴν ἀκοήν μου καὶ περιστραφεὶς στρατιωτικῶ τῷ τρόπῳ ἐπὶ τῶν πτερῶν μου, προσήλωσα τὸ βλέμμα ἐπὶ

τῆς ἀναφανδὸν χλευαζούσης τὴν Εὐσχημοσύνην γυναικός. Ἐψάλλε..... καλῶς..... Μετὰ τὴν πρώτην ὅμως στροφὴν (τοῦτο δὲ ὑπερέβαινε πᾶν ὄριον) ὑψῶναι τὸν δεξιὸν πόδα, λαμβάνει αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται (λίαν ἐπιτηδείως, ὁμολογητέον), εἰς τρόπον ὥστε νὰ δεικνύῃ τοῖς περιεστῶσιν ὅσα καὶ αἱ ἐν τῷ ἀκολάσῳ βίῳ ἀναφανδὸν παραδοθεῖσαι γυναῖκες διατάξουσι δημοσίᾳ νὰ δεῖξωσι. Ἀπέστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς, ἔκλεισα τὰ ὄτα, ἵνα μὴ ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ζητούτων ἐπιμόνων τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου χλευασμοῦ, καὶ ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης.

Ἦμην ἐν τῇ ὁδῷ καὶ εἰσέτι δὲν ἠδυνάμην νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἄλλὰ, φιλότατη Κοινὴ Γνώμη, νομίζω ὅτι ἡ ἀνάγνωσις ὅλων αὐτῶν τὴν μῆνιν τῶν ἀναγνωστριῶν τοῦ Φοίνικος θὰ προκαλέσωσι μᾶλλον. Ἄς μεταβῶμεν ὅθεν πρὸς χάριν τῶν εἰς ὀλιγώτερον δυσαρέστους σκηναί.

— Ἄς εἶναι.

— Ἀκουσον λοιπόν. Ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ οἰκίσκῳ, ἀποκέντρου τῆς πόλεως συνοικίας, ὅπου εὐρέθην χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, ὑπάρχει γραῖα τις μάγισσα, ἡ κατὰ Λουκιανὸν γυνὴ Θετταλις, ἡ φαρμακεύτρια κατὰ Θεόκριτον, καθ' ἡμᾶς δὲ αὐτόχρημα ἀγύρτης. Τὸ ἰσχνὸν τοῦ προσώπου τῆς, τὸ σκελετωδὲς σῶμά τῆς, ἡ κατὰλευκος κόμη τῆς, ἡ βραγχνώδης φωνὴ τῆς, ταῦτα πάντα δίδουσιν αὐτῇ ὕφος ἀπαίσιον. Μύσταξ δὲ ἀραιὸς ὑποφύομενος εἰς τὸ ὑπορρίνιον δίδει αὐτῇ φυσιογνωμίαν κἄπως ἀνδρικήν.

Ἡ νέα αὕτη Πυθία, τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον, ἡ τὸ ἄντρον τοῦ Τρυφωναίου δὲν ἔχει οὔτε ἴγυγα, οὔτε βοτάνας, οὔτε φάρμακα. Τὰ

μόνα αὐτῆς φίλτρα εἰσὶν οἱ κύαμοι καὶ τὰ παιγνιόχαρτα.

Ἀχώριστον αὐτῆς σύντροφον ἡ χαρτομάντις ἔχει γαλῆν ἣς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπαστρέπτουσιν ἐν τῷ σκοτεινῷ μαγικῷ θαλάμῳ δίκην πεπυρακτωμένων ἀνθράκων.

Διηγοῦνται δὲ οἱ γείτονες ὅτι καθ' ἐκάστην νύκτα, ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον, κραυγαὶ καὶ κρότοι ἄγριοι ἀκούονται ἐν τῷ οἰκίσκῳ, ὥσει οἱ δαίμονες νὰ συνεδριάξωσιν ἐν αὐτῷ. Σὺν τῇ πρώτῃ δὲ ἐπιφωνήσει τοῦ ἀλέκτορος ἐπανέρχεται ἡ ἡσυχία.

Ἐξῶθεν λοιπὸν τῆς οἰκίας ἐκείνης εὐρισκόμην ὅτε εἶδον νὰ ἀνοίξῃ ἡ θύρα κατοπιν συνθηματικῶν τινῶν κτύπων καὶ νὰ εἰσέλθῃ γυνὴ τις μετὰ προφυλάξεως πολλῆς κρύπτουσα τὸ πρόσωπον. Βεβαίως προσήρχετο εἰς τὴν μάγισσαν ἕνεκεν ἀστάτου τινος ἡ ἀσπλάγχχνου ἀνδρός, διεννοήθη. — Φεῦ! ἡ προμήτωρ Εὐὰ ἀπατηθεῖσα, ἠπάτησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἀδάμ. καὶ ἐκτοτε ὁ ἀνὴρ ἐκδικούμενος τὴν ὀλέθριον ἀπάτην, δι' ἣν ἀπεβλήθησαν τοῦ Παραδείσου, ἀπιστεῖ ἀείποτε πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν πρωταίτιον τοῦ ὀλέθρου του.

Ἐπλησίασα σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν θύραν, ἐκράτησα τὴν ἀναπνοήν μου, ἔγεινα ὅλος ἀκοῆ καὶ ἠδυνήθην ν' ἀκούσω τὰ μεταξὺ τῆς γραίας μάγισσας καὶ τῆς ἀγνώστου λεχθέντα.

— Κυρὰ Ζαχάρω, δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον. Ὅ,τι μοὶ ζητήσης σοὶ τὸ δίδω ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸν κάμῃς νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν καρδίαν του.

Τὸ βλοσυρὸν τῆς γραίας βλέμμα προσηλώθη ἑταστικὸν ἐπὶ τῆς ἀποκαλυφθείσης γυναικός.

Ὁ διαπεραστὸς ὀφθαλμὸς μου ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τοὺς θαλακτικούς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τῆς. Αὕτη δὲν εἶχε βεβαίως συμπλη-

ρώσει ἐτι τὰς τριάκοντα ἀνοίξεις.

— Ὁ Χ... κυρία μου σὲ ἀγαποῦσε πολὺ μέχρι πρὸ ὀλίγου.

Οὔτε ὁ Λοζίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερα.

Ἡ γυνὴ ἐκπληχθεῖσα διὰ τὴν εὐστοχον μαντείαν, ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς μάγισσας βαρύτατον θαλάντιον.

— Εἶπέ μοι, καλὴ μου γυνὴ, τίνα τρόπον θέλω κερδίσει ἐκ νέου τὸν ἔρωτά του;

— Νὰ ρίψῃ τὰ χαρτῖα, νὰ συμβουλευθῶ τὰ κουκία καὶ νὰ ἴδωμεν.

— Γρήγορα λοιπόν.

Καὶ ἡ γραῖα λαβοῦσα εἰς χεῖρας ἀριθμὸν τινα παιγνιοχάρτων, ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς μυστηριώδεις, ἐφύσησε τρις κατὰ συνέχειαν εἰς τὸ κενὸν ὀριζοντίως καὶ κατακορύφως, ἀνεκάτωσε καὶ ἐπανεκάτωσε τὰ χαρτῖα καὶ ἠ φοῦ παρουσίασε ταῦτα εἰς τὴν ἀπέλιπιδά πελάτιν τῆς ἴσο κόψῃ.

— Μελέτησον, τῇ εἶπε.

Καὶ ἐκείνη ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ὀροφὴν τοῦ δωματίου, ἔλαβε ὕφος σύννου καὶ,

— Ἐμελέτησα, τῇ ἀπεκρίθη.

Τότε ἡ γραῖα μάγισσα ἀφείσα κατὰ μέρος τὰ παιγνιόχαρτα, ἔλαβε τοὺς κύαμους, οὓς ἔχουχούλησε (ἐπιστημονικῇ ἔκφρασις) καὶ ἐσκόρπισεν ἀτάκτως ἐπὶ τραπέζης ῥυπαρᾶς καὶ ἀριθμούσης ἀναμμιβόλως διπλάσια τῆς γραίας ἔτη.

Ἡ γραῖα συνωφρῶθη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπεράνω τῶν διόπτρων κατεσκόπευον τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς ἀναμενούσης τὸν χρησμὸν νέας γυναικός. Μορφάσασα δὲ ὤθησε μετὰ δυσαρσεκείας τοὺς κύαμους καὶ ἐπανελάβε τὰ παιγνιόχαρτα ἅτινα ἀναστρέφουσα κατέτασεν ἐπὶ τῆς τραπέζης σταυροειδῶς κατ' ἀρχάς, διαγωνίως μετὰ ταῦτα καὶ ἐπ

τέλους κατὰ κανόνας εἰς αὐτὴν μόνον γνωστοὺς καὶ συνεπλήρωσε ἐν τετράγωνον.

— Ἴδού! ἀνέκραξεν ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης ἡ κυρὰ Ζαχάρω. Τὸν καλὸν σου φίλον τὸν ξεμιάλησε μία ξανθὴ κοπέλλα. Τρελλαίνεται δι' αὐτὴν. Κύριος οἶδε τί μάγια τοῦ ἔχει κάμει.

— Καὶ δὲν ἠμποροῦμε νὰ χαλάσωμε τὰ μάγια κυρὰ Ζαχάρω;

— Οὐμ!

Καὶ ὡς νὰ ἠννόησε τὴν σημασίαν τοῦ οὐ μ αὐτοῦ ἡ νέα, ἐξήγαγε τοῦ κόλπου τῆς ἕτερον βαρὺ βάλαντιον καὶ ἔθεσεν αὐτὸ πρὸ τῆς κυρᾶς Ζαχάρως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μαγίσσης ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

— Θὰ λύσω τὰ μάγια, ἀπεκρίθη.

— Σ' εὐχαριστῶ, κυρὰ Ζαχάρω.

Καὶ ἡ γραῖα διηθύνθη πρὸς τὴν ἐστίαν, ἔλαβε κατὰ ὁμοιάζον πρὸς νυκτερίδα, ἐποίησεν ἐπ' αὐτοῦ διάφορα σχήματα μ α γ ι κ α, ἐψιθύρισε διαφόρους ἐξορκισμοὺς ἐκ τοῦ συναξαρίου τῶν μάγων καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν πελαῖν τῆς.

— Ἴδού, λάβε αὐτὸ, τῆ εἶπε.

— Τί νὰ τὸ κάμω; ἠρώτησεν ἡ νέα.

— Νὰ τὸ θέσης εἰς τὸ εἰκόνισμά σου καὶ νὰ τὸ λιθανίζης ἐπὶ τεσσαράκοντα κατὰ συνέθειαν νύκτας, — πάντοτε ὅμως μετὰ τὸ μεσονύκτιον, — καὶ ἀκολούθως νὰ τὸ κάψης. Ἐκ τῆς στάκτης δὲ αὐτοῦ νὰ ρίψης ὀλίγον εἰς τὸ φαγητὸν τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ σου. Θὰ γείνη ἀρνάκι. Θὰ σὲ βλέπη στὰ μάτια καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ μαντεύῃ τὰς ἐπιθυμίας σου.

Εὐχαριστηθεῖσα, φαίνεται, ἐκ τῆς συμβουλῆς ἡ νέα ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσᾶ τινὰ νομίσματα ἀκόμη καὶ ἐξῆλθε τοῦ μαγικοῦ οἴκου τὰς ἐλπίδας τῆς ἀπάσας ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἱατρικοῦ ὅπερ εἶχεν ἤδη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς. — Τὴν ἠκολούθησα ἐκ περιεργείας

καὶ εἶδον αὐτὴν εἰσελθοῦσαν εἰς οἰκίαν οὐχὶ πενιχρὰν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπεστάτην.

Δὲν εἶχον ἀπομακρυνθῆ πολὺ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίας, ὅτε φωναὶ ἀπελπιστικαὶ προσέβαλον τὴν ἀκοὴν μου.

Ἡ δυστυχὴς νέα ὑφίστατο τὴν ποινὴν τῆς νυκτερινῆς ἐκ τῆς συζυγικῆς στέγης λειποταξίας.

Ἐλυπήθη τὴν ἀπόγονον τῆς Εὐας, ἀλλὰ τί ἠδυνάμην τὰ πράξω;

Ἐφυγον λοιπὸν ταχεῖ ποδὶ ἵνα μὴ ἀκούω.

Ἐν τούτοις, μεγαλοπρεπῆς καὶ φωτοβόλος ἀνῆρχετο εἰς τὸ οὐράνιον σῶμα ἡ Σελήνη, ὡς φάρος τις νύκτιος, ἀναρτηθεὶς ἀπὸ τοῦ γλαυκοῦ τῶν αἰθέρων φατνώματος, ἵνα φωτίσῃ τὴν κοιμωμένην γῆν.

Εὐρισκόμεν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξωθεν ζυθοπωλείου, ἐν ᾧ θόρυβος μέγας, φωναὶ ἄγριαι, ἄσματα ζωηρὰ, ἀντήχουν.

Εἰσῆλθον.

Ἀληθὲς πανόραμα παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἐνόμισα ὅτι εὐρίσκομαι ἐν θεάτρῳ καὶ ὅτι εἰς πλαστικὰς εἰκόνας περιωρίζετο ἡ παράστασις τῆς ἐσπέρας.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοιοῦτοτρόπως εὐρίσκοντο συμπεπλεγμένοι ὥστε ἀπετέλουν ἓνα δευτέρον γόρδιον δεσμὸν, ὄντινα ἀμφιβάλλω ἂν ἡ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου σπάθη θὰ ἠδύνατο νὰ διαρρήξῃ.

Βλέμμα ἐκθαμβὸν ρίψας εἰς τὸν ἐρμαφρόδιτον ἐκείνον ὄμιλλον, εἶδον ἓνα ἐξ ὧων νὰ καταλάβῃ τὸ βῆμα τῆς συνελεύσεώς των, ὅπερ δὲν ἦτο ἄλλο ἢ ἡ τράπεζα περὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο καὶ μετὰ φωνῆς βραγχνώδους νὰ ψάλλῃ κακοφώνως τοὺς ἐξῆς τοῦ Λουθήρου στίχους:

« Τὸν οἶνον ὁ μὴ ἀγαπῶν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ψῆν

« Τρελὸς ἐστὶ καὶ ἔσται καθ' ὅλην τὴν ζωὴν!

— Τὸ πρωτότυπον! τὸ πρωτότυπον! ἀνέκραξαν οἱ λοιποὶ οἰνοπόται. Ἐν τῇ μεταφράσει χάνει. Καὶ ὁ ψάλτης ἐπανελάβε:

« Wer nicht liebt wein, weib und gesang
« Der beleibt ein narr sein lebelang.

— Εὐγε!

Καὶ κατακλυσμός κραυγῶν καὶ γελώτων ἐπλήρωσε τὸ κενόν.

Ἐξῆλθον.

Ἀνελογίσθη ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν μοι παρεῖχε ἀσφάλειαν. Καθὼς ἐπιδημικὴ τις νόσος προσβάλλει τοὺς ἐν πνιγηρᾷ καὶ μεμολυσμένη ἀτμοσφαίρᾳ ζῶντας, τοὺς ἀδυνάτους καὶ κακοχοῦντας, οὕτω καὶ ἡ διαφθορὰ παρακολουθεῖ καὶ κατακυριεύει ἐκείνους οἵτινες ἀφρόνως ἀκολουθοῦσι τὴν ἀπόρημον ἀτραπὸν τῆς κακίας, ἧτις ὑπέγκειται ἀδύσσου ἐν ἡ πίπτων ὁ ἄνθρωπος ἀπόλλυσι πᾶν εὐγενὲς αἶσθημα καὶ πᾶσαν συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς του.

Κοιλὰς συμφορῶν λοιπὸν ἡ οἰκουμένη, ἀνέκραξα ἐν παραφορᾷ, καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ οἰκτρὸν θῦμα ἀρᾶς ἀμειλίχτου!

Ἀρκέσθητι, φιλότατη, εἰς ὅσα σοὶ διηγήθη ἡ σήμερον καὶ πάλιν ἐδῶ εἶμαι.

Καὶ ἡ Κοινὴ Γνώμη ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν φεύγοντα πιστὸν αὐτῆς ὑπηρέτην.

Ἐστέναξε καὶ ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.....

«ΟΥΤΙΣ.»

Ἡ ΘΗΗΣΚΟΥΣΑ ΚΟΡΗ.

(Συνέχεια.)

— Φάγε, κόρη μου, ὀλίγα κάστανα, μοι εἶπε, καὶ πῖε καὶ ὀλίγον κρασί. Εἰς τὴν λύπην τὸ κρασί κάμει καλὸ.

Ἐφαγον ὀλίγα κάστανα καὶ ἔπιον ὀλίγον κρασί, τὸ ὁποῖον μοι ἐσκότισεν ὀλίγον τὸν ἐγκέφαλον, καὶ μὲ ἔφερεν εἰς εὐθυμίαν μικρὰν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἐννοήσασα, ἐπωφελήθη ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μελετωμένου σχεδίου τῆς.

— Ἐλένη, μοι λέγει, ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ μέλλοντός σου, διότι εἶναι κακὸν πρᾶγμα νὰ κάθησαι ἄνευ ἐργασίας, μάλιστα δὲ ἤδη εἶσαι εἰς ἡλικίαν, καὶ ἡ ἀργία ἠμπορεῖ νὰ σὲ καταστρέψῃ, καθὼς κατέστρεψε τόσας ἄλλας, αἵτινες ἦσαν ἄεργοι καὶ ἄνευ προστάτου. Ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν, κόρη μου, περὶ τούτου πολὺ, προσέθηκεν μὲ τόνον μητρικῆς στοργῆς.

— Τί νὰ κάμω; εἶπον. Εἰς ὅτι μὲ συμβουλεύσης θὰ ὑπακούσω. Ὑμεῖς εἶσθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζητε κάλλιον ἐμοῦ τὸν κόσμον.

— Πῖε ὀλίγον κρασί ἀκόμη, κόρη μου! θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ καὶ θὰ σοῦ διασκεδάσῃ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν, κακὸν τύχη, ἔχεις, ἐπεῖπεν ἐκείνη.

Καὶ ἔπιον ἀκόμη καὶ ὁ οἶνος οὗτος ἦν ἀρκετὸς νὰ μὲ φέρῃ εἰς τελείαν εὐθυμίαν.

Ἴδούσά με ἡ προστάτριά μου, εἰς τοιαύτην θέσιν εἶπεν.

— Τί ἀπεφάσιζες, κόρη μου, νὰ κάμῃς, ἐὰν εὕρισκες μέλλον εἰς ἄλλον τόπον;

— Ἐφευγα σήμερον εἶπον ἀπερισκέπτως. Θέλω ν' ἀφήσω τὴν γῆν ταύτην τῶν δακρύων. ὦ! ἤθελα, ἐπεῖπεν ἐν ζέσει, νὰ ἔφευγα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄς ἐγενόμην δούλη.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ ἐπεφώνησε. Καὶ σ' ἄφωνα ἐγὼ νὰ γένῃς δούλα; Καὶ ποῖος σοῦ ἔβαλε στὸ μῆλό σου τέτοια ἰδέα; Θὰ ξενοδουλεύω ἐγὼ παρὰ ν' ἀφήσω νὰ φθάσῃς ἔως ἐκεῖ. Ἀκοῦς! ἀκοῦς! νὰ ξεστομίσῃς τέτοια λόγια! Κάμει τὸ σταυρὸ σου, κόρη μου,

και μη μου ειπής ποτέ τέτοιαις ανοησίαις, γιατί η καρδιά μου τὸ ξέρει πῶς βράζεται.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐνθυμούμαι ἀνά μίαν. Μ' ἐπλησίασεν ἐν διαχύσει και μ' ἐφίλησε περιπαθέστατα προσθέσασα :

— Ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔρμη· θὰ γείνω μητέρα σου.

Συνεκινήθην και εἶπον :

— Ναι, μητέρα μου, δὲν θὰ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ, θὰ μὲ προστατεύσης.

Πόσον ἠπατώμην! Ἐπίστρεψα εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀλώπεκος· εἰς τοὺς συμπαθητικοὺς αὐτῆς λόγους, και τὴν ἐκάλεσα μητέρα.

Κατανοήσασα αὕτη τὴν τελείαν πλεον πρὸς αὐτὴν πίστιν μου, εἶπεν :

— Αἱ! και ἂν ἐπηγαίναμε στὴν Ἀλεξάνδρεια, τί θὰ ἔλεγε;

— Τί θὰ ἔλεγον; εἶπον. Νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ μίαν ὥραν πρότερον. Τί ὠραῖος τόπος ἡ Ἀλεξάνδρεια. Μοῦ λέγουν ὅτι εἶναι τόσο ὠραῖος, ποῦ οὐδεὶς ἐπιστρέφει πλέον εἰς τὴν πατρίδα του.

— Ναι, κόρη μου. Τί θέατρα, τί παλάτια, τί μουσικαῖς, τί και τί δὲν εἶναι. Ξέρεις γράμματα, κεντήματα, εἶσαι προκομμένη, ξέρεις φραντζέζικα και πιάνο, θ' ἀνοίξωμεν ἓνα μικρὸν σχολεῖο γιὰ ταῖς ἀρχοντοπούλαις, και θὰ κερδίξης λίρα μὲ οὐρά. Θὰ ἔχωμεν σπῆτι ὠραῖο εἰς τὸν καλλίτερο δρόμο, θὰ πηγαίνομεν εἰς τὸν Νεῖλον. Ἄ! ἐκεῖνος ὁ Νεῖλος! νὰ τὸν ἰδῆς· πλοῖα ἐπάνω, πλοῖα κάτω, ταχαμπῖαις ποῦ διασκεδάξει ὁ κόσμος μὲ ταῖς ἀγαπητικαῖς των και ταξειδεύει κανεὶς ὅσο θέλει, χωρὶς νὰ κουνισθῆ.

Τὴν ἤκουον μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

— Ἐπειτα σχέσεις μὲ τοὺς μεγάλους, θὰ σὲ πέρνουν στὰ σπῆτια των νὰ τρώγης, και ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλη ψεύτρα, δὲν ἠξερῶ μη

σὲ ἀγαπήση κανένας μεγάλος και τότε θὰ γείνης κυρὰ καμαρωμένη. Ἄχ, Ἐλένη μου, θὰ μὲ θυμάσαι καμμιά φορὰ, και ἐγὼ πάλι θὰ σὲ καμαρώνω, διότι δὲν ἔχω κανένα παιδί· ὅλα ἀπέθαναν και ὁ ἄνδρας μου ἀκόμη ὁ μακαρίτης.

Ἄφου ἐσταμάτησεν ἐπὶ μικρὸν, προσέθηκεν ἐπιπολαίως :

— Ἐπειτα νὰ ἰδῆς μπιραρία. Τί ὠραῖαις· Ἐκεῖ βλέπεις ἀρχοντοπούλαις νὰ σεβρίζουνε τοὺς εὐγενικοὺς ἀνθρώπους, και πολλαὶ εἶδα νὰ γυρίσουν πίσω μὲ χρήματα σὺν τόπο τους, ἢ νὰ ὑπανδρευθοῦνε μὲ πλουσίους ἐμπόρους.

— Και ὑπῆρχε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια; τὴν ἠρώτησα.

— Ἀκούς δὲν ἐπῆγα; Και τί νὰ σοῦ πρωτοπαραστήσω. Ἐκεῖ ζῆ κανένας καθὼς θέλει· ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὸν κόσμον, και νὰ νοιώσῃ τὸ συμφέρον του. Θὰ ἰδῆς ἂν θὰ πᾶμε.

Ἡ ταλαίπωρος τόσο ἐνθουσιάσθη, ποῦ ἐπέτων ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἡ φαντασία μου βοηθουμένη ἀπὸ τὸν οἶνον μὲ μετεώριζε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐλησμόνησα και θλίψεις και πᾶσαν δυστυχίαν, και ἤρχισα νὰ τραγωδῶ. Ἡ ἀθλία!

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς προστατρίαις μου θυμηδία ἐπεχύθη. Τὰ δίκτυα ἄπερ ἔστησε συνέλαβον τὸ θῆρευμα, και χαρωπῶς μοι εἶπε:

— Μπράβω, κόρη μου· ἔτσι πάντοτε νὰ στέκεσαι. Μὲ τὴν λύπη δὲν κανεὶς τίποτε. Ὅσα σοῦ εἶπα θὰ τὰ ἰδῆς μὲ τὰ μάτια σου.

Ἐγὼ μεθυσμένη σχεδὸν τὴν ἠρώτησα.

— Και πότε, μητέρα, λέγεις ν' ἀναχωρήσωμεν;

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω, ἀπεκρίθη, παρὰ νὰ πωλήσω τὰ πράγματά μου και νὰ πάρω ὅσα περισσότερα χρήματα δυ-

νηθῶ μαζῆ μας. Τί νὰ κάμω τὰ ρούχα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια; Ἐκεῖ ἀγοράζομεν καινούρια, και βλέπομεν ποῖα θὰ ἦναι ἡ τύχη μας. Φαντάσου νὰ ἰδῶ τὴν Ἐλένην μου δασκάλα, μὲ φορέματα τῆς μόδας, και τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς κοκῶνα σὲ λίγο καιρό. Τί χαρὰ ποῦ θὰ δοκιμάσω!

Ἐπειδὴ δὲ μὲ κατέλαβεν ὕπνος, προσέθηκε :

— Βλέπω, ὅτι νυστάζεις, και ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ ἀπόψε. Σκέψου ὡς αὔριον και νὰ μοῦ πῆς. Καμμιά φορὰ ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει γνώμην, και σκέψου βαθύτερα τὴν νύκτα και μοῦ λές.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν κλίνην. Ὑπνωσα πάραυτα και ὄνειρα μαγευτικά καθ' ὕπνους εἶδον. Ἐβλεπον δηλαδὴ ὅτι εἶχον μέγα ἐκπαιδευτήριον, ἐκπαιδεύουσα τὰς κόρας τῶν πλουσίων τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅτι παρευρισκόμην εἰς συναστροφὰς εὐπατριδῶν, ὅτι, ὡς ἄλλη Κλεοπάτρα, ἐπὶ λέμβου ἀναπαυομένη ἀνέπλεον και κατέπλεον τὸν Χρυσορρόδον Νεῖλον. Ὅνειρα ὄντως τερπνὰ μὲ περιέβαλλον και ἠγέρθη μὲ καρδίαν εὐθυμον τὴν πρῶταν ἀτενίζουσα εἰς μέλλον εὐδαιμον. Ἐννοητέον, ὅτι ἐγερθεῖσα δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐρωτηθῶ ἀπὸ τὴν θετὴν μητέρα μου, προσελθὼν ἐγὼ αὕτη τῆ εἶπον :

— Μητέρα, νὰ φύγωμεν μία ὥρα προτῆτερα. Ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὸν τόπον τοῦτον, και νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ἐνδόμυχός τις προαίσθησις μοι λέγει, ὅτι θὰ ζήσωμεν εὐτυχῶς!

— Τώρα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν περισσότερα, εἶπεν ἐκείνη. Ἄς ἐτοιμασθῶμεν γρήγορα διότι ἂν βραδύνωμεν, πιάνει χειμῶνας και θὰ ὑποφέρωμεν εἰς τὸ ταξειδί. Τὸ γοργὸν και χάριν ἔχει.

Και, ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον. Ἐτρεξε δεξιὰ και ἀριστερὰ ἐπώλησε τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας της κρατήσασα μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα και τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεψε φέρουσα και τὰ εἰσιτήρια τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἀνεχώρει τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, πάτερ, νὰ προσθέσω ὅτι κάστανα και οἶνοι δυνατοὶ και κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν μ' ἀφήκαν νὰ σκεφθῶ καθόλου. Ἄλλως δὲ αἱ ζωηραὶ εἰκόνας τῆς προστατρίαις μου περὶ μελλούσης εὐδαιμονίας, τόσο εἶχον ἐντυπωθῆ ἐν τῷ νῶ μου, ὥστε οὐδόλως ἀνελογίσθη, ὅτι ἤχθη ἀκουσίως ὡς πρόβατον εἰς τὴν σφαγὴν.

Τὴν ἐπαύριον κατήλθομεν εἰς ἐπεβιβάσθημεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, και διηθύνημεν εἰς τὸν τόπον τῶν θαυμάτων, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐπέτων ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, και τότε ἤρχισα κᾶπως νὰ συλλογισθῶ, ὅταν ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης ἐδρούσιζε τὸ φλογισμένον μετωπὸν μου, και εἶδον ὅτι ἀγνοῶ ποῦ πορεύομαι.

Οὕτως ἡ εἰμαρμένη ἠδδόκησεν!

Πράγματι ἠσθάνθη τὴν θέσιν μου και μὲ κατέλαβε ἀνεκφραστός μελαγχολία, τὴν ὁποῖαν δὲν διεσκέδαζον τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀντικείμενα.

Ἐστέναζον, και βαθὺ παράπονον ἡ καρδία μου σιωπηλῶς ἐξέφραζεν. Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ φαντασιώδεις εὐτυχίαι ἐν ἀκαρεῖ ἀπέπτησαν, τὰ πάντα ζοφερὰ μοι ἐφαίνοντο, και ἐνόμιζον ὅτι προσέφερον ἐμαυτὴν θῦμα τῆς μεγίστης τῶν ἀνοησιῶν. Ῥεμβή και ἀναίσθητος διεκείμην, ὅτε ἡ προστατρία μου ἰδοῦσά με καταληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὀδυνηρῶν τούτων διαλογισμῶν, μ' ἐπλησίασε και εἶπε :

— Και τί συλλογίζεσαι Ἐλένη; Ἐχεις δίκαιον ἀπὸ τὴν μίαν μεριά νὰ λυπηῖσαι, διότι

ἀφίνομεν τὴν πατρίδα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν βλέπω καὶ τὸν λόγο διὰ νὰ σκέπτεσαι. Ὅπου καὶ νὰ ἦσαι εἶναι τὸ ἴδιο γιὰ σέ, διότι ὅπου καὶ νὰ πᾶς εἶσαι, Ἑλένη μου, μόνη. Μάλιστα ἐδῶ ποῦ πηγαίνουμε εἶναι καλλίτερα, διότι εἶσαι ξένη, δὲν σέ γνωρίζει κανένας, καὶ καθὼς σοῦ εἶπα πολλὰς φορὰς, ἔχεις τὴν τύχη μπροστά σου. Μὴ στενοχωρεῖσαι, κόρη μου, γιὰ τίποτε, καὶ ὅλα θὰ πάγουν καλά, μοὶ εἶπε παρηγορητικῶς.

Δὲν ἀπεκρίθην, ἀλλ' ἰσάμην κατηφής. Μετὰ χρόνον ἡ κατήφεια διεσκεδάσθη, τὰ παρουσιαζόμενα κατὰ τὸν διάπλου ἀντικείμενα βαθμηδὸν περιέσπων τὸν νοῦν εἰς σκέψεις διαφορητικὰς, καὶ μετὰ ταξείδιον εὐχάριστον καὶ διασκεδαστικὸν ἐν μέρει ἀφίχθημεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν νέαν Βαβυλῶνα.

Βεβαίως δὲν ἠδυνάμην ἢ νὰ αἰσθανθῶ τὴν περίεργον ἐκείνην ἐντύπωσιν, ἥτις διεγείρεται εἰς πάντα μόλις ἀφικνούμενον εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἄραβες, Ἴταλοι, Γάλλοι, Ἕλληνας, Σύριοι, Ἀρμένιοι, κτλ. προσῆλθον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἄλλοι μὲν ὡς λεμβοῦχοι, ἄλλοι ὡς ἀπόστολοι ξενοδόχων, ἄλλοι ὡς ἐνοικιασταὶ δωματίων μετ' ἐπίπλων, ἄλλοι ὡς διερμηνεῖς ὡς ὁδηγοί, ὡς, ὡς. . . . Εἰς τὸ ἀτμόπλοιο ἐβασίλευεν θόρυβος ἀκατάληπτος.

Ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὰς γνωριμίας τῆς προστατρίας μου εὗρομεν ταχέως λέμβον καὶ ἀπεβιβάσθημεν εἰς τὴν ξηρὰν σῶαι καὶ ὑγιεῖς καὶ δι' ἀμάξης κατηυθύνθημεν εἰς μίαν ὀκέλλαν, ἐνθα μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἄλλοτε εἶχε κατοικήσει καὶ ἐγίνωσκε τὴν Padrona καὶ ὅπου, μοὶ ἔλεγεν, θὰ εὗρω καὶ ἄλλας νέας μεθ' ὧν διατρίβουσα νὰ διέρχωμαι τὰς ὥρας μου, καὶ νὰ γνωρίσω τὸν τόπον.

Δὲν μοῦ ἔκαμεν ἡ πόλις κακὴν ἐντύπωσιν

τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀφίξιν μου μοὶ ἔκαμε ἐντύπωσιν ἦν ἡ ἀλληλομαχία τῶν ἀχθοφόρων περὶ τῆς παραλαβῆς τῶν ἐπίπλων μας καὶ τῶν ἐνηλατῶν, κίτινες, δίκην σκεύους, Ἄγγλον τινὰ ἐπ' ὤμου ἄραντες ἐκάθισαν ἐπὶ ὄνου.

Βλέπετε, πάτερ μου, ὅτι ἡ μνήμη μου μὲ βοηθεῖ, καὶ ἀπορῶ ἐν' ᾧ πρότερον ἀμφέβαλλον ἂν ἐπιπολαίως θὰ διηγούμην τὰ κατ' ἐμὲ πῶς ἤδη τηρῶ συνέχειαν τῶν ἰδεῶν μου. Δότε μοὶ παρακαλῶ, ὀλίγον ζῶμον ἀκόμη καὶ ὀλίγον οἶνον, ἐὰν δύνασθε, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ.

Ὁ ἰατρὸς ἐκάλεσε τὴν θεῖαν Μαριῶν καὶ τῇ ἔδωκε νόμισμα διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν φιάλην οἴνου ἐκλεκτοῦ ἢν ἐκεῖνη ἔσπευσε νὰ φέρῃ ὅτι τάχιστα, καὶ ὅστις ἔδωκεν νέας δυνάμεις εἰς τὴν ἀσθενῆ ἀφ' οὗ ἔπει.

Ἐντεῦθεν πάτερ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη, ἄρχονται τὰ δεινὰ μου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΛΥΣΙΣ (α)

τοῦ ἐν τῷ ΙΖ' Φυλλαδίῳ Αἰνίγματος.

Ἄργυρος — Γυρος.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀριθμὸς

τὸ δευτέρον μου φύλλον,

σ' τοὺς κήπους δὲ τὸ ὄλον μου

πολλοὶ ζητοῦν μὲ ζῆλον.

(α) Ἐπεμψαν ἡμῖν λύσεις οἱ κύριοι Δ. Πηγαδίτης, Β. Οἰκονομίδης, Ν. Ματαράγκας καὶ Χαϊκάλης.